

империя, като: Дубровникъ, Рагуза, Венеция, Генуа, защото, се изразилъ въ предсмъртния си часъ Мурадъ I — „Добритѣ и приятелскитѣ търговски връзки вжтре съ търговцитѣ, и вънъ съ чужденцитѣ, развиватъ и засилватъ приходнитѣ богатства на страната, а богатата държава е силна страна въ свѣта!“.

Фиг. 4. Изгледъ на улица „Темниска“, преди около 30 години.
Въ дъното се вижда старата къща на Хаджидимиеви.

Мѣстнитѣ търговци християни, въ предѣлитѣ на Османската империя сж били привилегирована рая и се наричали Бератлий, а чуждестраннитѣ — Туджалари. Търговцитѣ отъ Рагуза сключили търговски договоръ съ султанъ Мурадъ I въ 1363 години; по късно Венеция въ 1384 година, Генуа въ 1387 година. Дубровникъ сключила договоръ съ Мохамедъ II въ 1480 год.; съ Баязида II въ 1481 година; съ Селимъ I въ 1514 година. Срещу тия привилегии, републиката Дубровникъ плащала значителни даждия на Османската империя. Така само за написване султанскитѣ освободителни грамоти на славянски езикъ Дубровникъ се е задължила да плаща 12,000 венециански дуката (жълтици) харачь. Привилегиитѣ, съ които се ползували тия републики, били: Разрешавало имъ се да пжтуватъ свободно изъ цѣлата Османска империя; да търгуватъ съ всѣкакви мѣстни стоки, като: вълна, восъкъ, овце, овни, коне, едъръ добитъкъ, кожи, сахтияни и всѣкакъвъ видъ зърнени храни, да внасятъ всѣкакви изработени предмети отъ своитѣ земи, като сукна, платове памучни, разни желѣзни издѣлия, оржжие и други. При това, тѣ имали право да иматъ свои магазини, работил-